Пам'ятаймо про Україну!

SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL. CIII. No. 2 JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, JANUARY 4, 1996 CENTS 75 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК ЧЕТВЕР, 4-го СІЧНЯ 1996 р. Ч. 2. РІК CIII

ВИМАГАЮТЬ ПЕРЕХОДУ НА ДЕРЖАВНУ МОВУ

Київ (Р. Р.). — У п'ятницю, 29-го грудня, голова Державної комісії з питань розвитку української мови Микола Жулинський сказав, що у 1996 році буде введено новий правопис. Щоправда, зазначив М. Жулинський, великих змін не буде, а лише деякі уточнення та звільнення від чужоземних слів.

Пресова служба Товариства „Просвіта" оприлюднила заяву, у якій наголошено, що на п'ятому році незалежности України питання мови стоїть дуже гостро. Досі в державних установах послуговуються чужою мовою. На території України безконтрольно діє російська інформаційна пропаганда. Мовчазне спостерігання з боку влади за скороченням використання української мови можна кваліфікувати як елемент державної політики. Навіть у найвищих державних установах постійно звучить мова чужої держави. У Верховні Раді, Кабінеті Міністрів і Адміністрації Президента чиновники не бажають розмовляти державною мовою. На них дивляться нижчі чиновники і все більше впроваджують на місцях чужу мову.

Товариство „Просвіта" вимагає, щоб 1996 рік став роком переходу на державну мову всіх державних служб і розвиток української мови має стати пріоритетним у масштабах усієї держави. Автори заяви вважають за необхідне перевести всі навчальні заклади на українську мову. Це стосується і недержавних закладів.

„Просвіта" також звертає увагу на досить погану мову в українському телебаченні, що також сприяє утвердженню чужої мови на території України.

Л. Кучма закликав вірити в себе

Київ (Р. Р.). — Тут 30-го грудня під час зустрічі з журналістами Президент України Леонід Кучма побажав громадянам „віри в себе і в державу" і висловив сподівання, що все задумане здійсниться.

Голова Верховної Ради України Олександер Мороз вважає, що новий рік буде важким, оскільки невідомо „наскільки буде забезпечено стабільність у суспільстві".

Прем'єр-міністер України Євген Марчук висловив побажання, щоб законодавча і виконавча влади працювали спільно і ефективно.

Колишній Президент України Леонід Кравчук побажав усім людям здоров'я, в тому числі й собі. За його словами, коли людина не прислуховується до своїх хворіб, то вона приділяє більше уваги хворобам суспільства, думає як їх усунути.

Президент Л. Кучма підкреслив, що 1996 рік має стати „роком зменшення податкового тиску на сільського товаровиробника". Він відкинув звинувачення у тому, що не підтримує колективні господарства, підкресливши, що ці звинувачення є політичною акцією. За словами Л. Кучми агро-промисловий комплекс має стати лідером економічного зростання, але держава немає грошей і тому треба шукати інші джерела фінансування сільськогосподарської галузі. Земельна реформа має відбутися в трьох етапах: період роздержавлення землі з передачею у колективну власність, який мав би завершитися у 1995 році; дворічний період розділювання; здійснення наявних земель" у колективні господарства нового типу".

О. Мороз зазначив, що земельні відносини в Україні мають регулюватися законами, а не указами Президента. Одна людина не має права брати на себе відповідальність за розв'язання таких кардинальних питань. Хоча у недержавну власність уже передано 25 відс. землі, „псевдотеоретики земельної реформи нав'язують ідею розвалу колективних господарств через розділювання", що на перший погляд є привабливим, але може привести до знищення приміських господарств.

Серби далі роблять своє

Сараєво, Босія і Герцеговіна. — У вівторок, 2-го січня, боснійський уряд звинуватив боснійських сербів у насильному затриманні 16 осіб, які подорожували передмістям, що досі залишилось у сербських руках, і назвав це „поважним переступленням" Дейтонського мирового договору. На пресовій конференції речник боснійського уряду з обуренням підкреслив, що миротворчі війська НАТО відповідальні за охорону шляхів комунікації оголосили їх безпечними для подорожування, тому їхнім обов'язком є домогтися звільнення затриманих.

У відповідь на ці закиди боснійського уряду офіційні чинники НАТО повідомили, що головнокомандуючий миротворчими військами ген. сір Майкл Вокер зустрінеться в цій справі з посадником Ілідзи, цього сербського передмістя. Одначе НАТО твердить, що охорона цивільних осіб належить до міжнародної поліції під керівництвом Карла Більдта, колишнього прем'єр-міністра Швеції.

Одначе це буде актуальним щойно тоді, коли військові частини НАТО зроблять країну менш-більш безпечною, а покищо серби далі роблять те, що їм до вподоби.

АМЕРИКАНСЬКІ ВІЙСЬКА ВХОДЯТЬ У БОСНІЮ

Орашіє, Боснія. — Американські військові спеціялісти закінчили будувати понтоновий міст через річку Саву і по ньому вже пройшли перші кілька десятків танків, гармати і вантажні авта.

Хоч погода не сприяла будівництву, воно відбувалося надзвичайно швидко. Міст відкрив головну дорогу для руху американських військ і бойової техніки з Хорватії у Боснію, в нові місця базування. Старий, постійний міст зруйновано під час боїв ще в 1991 році. Майже всі 20,000 американських вояків, які приїздять у Боснію, їхатимуть через цей міст. Його довжина дещо більше, ніж 500 метрів. Це найбільший міст з усіх споруджених американськими військовими інженерами після Другої світової війни.

Командуючий американськими формаціями в Боснії генерал Вілліям Неш взяв участь у церемонії відкриття мосту. Він пішком перейшов його, потискуючи руки вoякам. Молода хорватка усім запропонувала з цієї нагоди по чарці міцної сливовиці, але вояки з жалем відмовилися, сказавши, що їхня місія вимагає від них тверезости.

Винайдено добрий лік від діябету

Гартфорд, Конн. — Цей тиждень увійде в історію медицини тим, що на американський ринок приходить нове лікарство від діябету, перед тим вже випробуване в Европі та Японії.

Називається воно прекоз (precose) і призначене для хворих на діябет, які ще постійно не дістають інсулінових застриків. Корпорація „Баєр", яка виготовила прекоз, підкреслює, що воно досить ефективно уповільнює засвоєння вуглеводів і регулює рівень цукру в крові.

Прекоз можна також застосовувати в поєднанні з іншими лікарствами для комплексного лікування діябету. Президент Американської асоціяції в ділянці лікування діябету Френк Вінікор уточнив, що доза, тобто кількість лікарства, залежить від конкретного перебігу хвороби.

Корпорація „Баєр", американський філіял німецького хемічного і фармацевтичного велета „Баєр АГ", базується у Піттсбургу, а фармацевтичний відділ, де продукується лікарство, знаходиться у Вест-Гейвені.

Передбачається, що роздрібна ціна лікарства прекоз — 45.61 дол. за 100 пігулок по 50 мг. кожна.

Плянується створення демократичного бльоку

Київ (УНІАР). — Основою для об'єднання демократичних сил у суспільстві має бути не лише платформа націонал-демократії, але й залучення центристських сил.

До такого висновку дійшли учасники засідання головної ради Християнсько-Демократичної Партії, на якому проаналізовано результати грудневих довиборів до Верховної Ради і політичні підсумки року. Члени ради вважають, що тільки такий підхід до проблеми — у консолідації демократів — дасть можливість досягти переваги на наступних виборах.

З метою створення єдиного демократичного бльоку ХДПУ плянує провести у січні або лютому спільну нараду органів керівництва, політичних рад, проводів партій демократичної орієнтації за участю народних депутатів Верховної Ради від цих партій.

Готуються реформи у телерадіомовленні України

Київ (Р. Р.). — Тут оприлюднено концепцію розвитку телерадіомовлення України. Над концепцією працювали представники Національної Ради з питань телебачення і радіомовлення, Кабінету Міністрів та науковці. У концепції передбачено перехід від телебачення „для всіх" до телебачення „для кожного". Завданням інформаційного простору має бути збереження та зміцнення української державности, політичної стабільности, розвиток демократії, захист національних культур тощо.

Концепцію виконуватимуть у двох етапах — перехідний (1996-97 роки) та стабілізаційний (1998-2002 роки). На першому етапі має закінчитися перехід від монопольного телерадіомовлення до паритетного співіснування державних і недержавних телерадіокомпаній. Водночас має бути забезпечено законодавчі та економічні умови. Другий етап передбачає впровадження технічної політики збереження та розвитку національного телерадіоетеру із введенням певного числа телерадіоканалів. Паралельно з державними та комерційними, буде створено систему публічного телебачення.

Заступник голови Верховної Ради України Олег Дьомін зазначив, що в цьому процесі важливу ролю має відіграти держава, зокрема Національна рада з питань телебачення та парламентарна комісія з реформування інформаційного простору. Вони мають врахувати „політичні моменти" і питання національної безпеки.

Голова державної телерадіокомпанії Зиновій Кулик вважає помилковим положення концепції щодо необхідности створення конкуренції у державному телера-

(Закінчення на стор. 3)

Людиною Року визнано Л. Кучму

Київ (Р. Р.). — Тут у переддень нового року проведено опитування киян з метою визначити Людину Року в Україні та в Києві. Опитування провів Київський науково-дослідний інститут соціяльно-економічних проблем. Громадянам пропонувалося визначити, хто з сьогоднішніх державних керівників може претендувати на це звання зі знаком „плюс" і також зі знаком „мінус".

Л. Кучма

Президент України Леонід Кучма отримав 30.6 відс. голосів, прем'єр-міністер Євген Марчук — 6.9 відс. голосів, О. Мороз — 3.5 відс., Л. Кравчук — 3.2 відс., Вячеслав Чорновіл — 2.6 відс. Всі вони отримали свої голоси зі знаком „плюс".

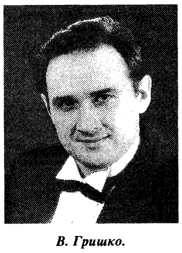
Політичні коментатори більше схильні назвати людиною року Євгена Марчука. Результати опитування з цього приводу журналістів опублікувала газета „Дзеркало Неділі" 30-го грудня. Зокрема Володимир Притула про Є. Марчука сказав, що він „хитрий, як Кравчук, рішучий, як Кучма і самопевний, як Мороз".. Світлана Рябошапка відзначила його блискучо проведену виборчу кампанію та розуміння економічних проблем.

Деякі журналісти все ж назвали Людиною Року Президента Л. Кучму. Політиком-фіяско журналісти назвали в однаковій мірі О. Мороза та Л. Кучму. „О. Мороз — тонкий політик, але поганий фізик. Він забув про те, що закон збереження енергії не дозволяє голосувати за конституційний договір і зберігати дружбу з комуністами", — сказав Сергій Рахманін.

Про Президента Л. Кучму сказано, що він „посіяв більше надій, ніж зібрано урожаю", але для нього однаково можливий і програш, і виграш.

В. Гришко дебютуватиме в Метрополітальній опері

Ню Йорк (Г. Колесса). — У вівторок, 9-го січня, український тенор, киянин Володимир Гришко вперше виступить на сцені Метрополітальної опери в Ню Йорку. Він виконуватиме головну партію — Родольфо — в опері Дж. Пуччіні „Богема".

В. Гришко.

Творчі досягнення В. Гришка уже давно вказували на те, що перед ним — яскраве майбутнє. У доробку співака— перші премії на конкурсах ім. Лисенка в Києві, ім. Плясідо Домінґо в Еспанії, перемоги на Міжнародних конкурсах в Тулюзі, Франція, та ім. М. Глінки в Москві. Його голос звучав на престижевих оперних сценах Німеччини, Італії, Бельгії, Франції, Еспанії та інших країн. Протягом останніх чотирьох сезонів В. Гришко був ведучим тенором Нюйоркської міської опери, де виконував головні партії в операх „Богема", „Князь Ігор", „Ластівка" та „Лючія ді Ляммермур". І ось перед нами — дебют співака на сцені славної Метрополітальної опери, яка уже запрошувала його влітку минулого року виступити в Центральному парку Ню Йорку в ролі Альфреда в опері „Травіята".

— Концертуючи по світі, яку країну вважаєте тепер рішнім вашим домом? — запитуємо В. Гришка під час недавньої нашої розмови в Ню Йорку, де співак саме готується до визначеного дебюту.

— Мій дім — в Україні, й емігрувати я не збираюся. Тішуся, коли за кордоном мене представляють як соліста Національної Опери України.

Але складається таке враження, що зацікавлення оперовим мистецтвом в Україні драстично падає, — продовжує наш співрозмовець.— Мене турбує, що люди взагалі стають апатичними. Правда, слід сказати, що так відбувається тоді, коли я співаю без анонсу, і до театру приходить „випадкова" публіка. Коли ж мій виступ попередньо оголошений, тоді ідуть, так сказати, „на співака", і заля театру переповнена.

— Коли вам надали звання заслуженого артиста України?

— Це було в 1990 році, після перемоги на конкурсі вокалістів в Тулюзі, Франція. Тоді в Україні було інше ставлення до музикантів, а тепер я на одержання звання народного артиста України (найвище артистичне звання в Україні — Г. К.) навіть не розраховую — про це і так ніхто не подбає. Але не для звання я працюю.

—Яке враження справляє на вас американська публіка?

— Виступаючи кілька років у Нюйоркській міській опері, я завважив, що деякі із шанувальників оперового мистецтва відвідують вистави навіть щотижня. Для прикладу, після вистави „Богеми" до мене із поздоровленнями прийшли за куліси дві дами похилого віку. Вони сказали, що слухали цю оперу в 67-ий раз! Мені дуже приємно, що моє виконання їх зворушило — адже вони чули у цій опері таких світил, як Плясідо Домінґо та Лючіяно Паваротті. Це було для мене найвищою нагородою — свідомість, що моє виконання доходить до сердець, свідомість того, що я потрібний публіці.

Д. ТАБАЧНИКА ЗВИНУВАЧУЮТЬ У НЕКОРЕКТНОСТІ

Київ. — Пресова служба Верховної Ради України оприлюднила заяву щодо виступів голови Адміністрації Президента Дмитра Табачника з приводу розгляду проєкту конституції. Автори заяви вважають, що досвід праці і нинішнє становище Д. Табачника не можуть бути підставою для того, щоб некоректно визначати ролю Верховної Ради України, робити заяви щодо розмежування влади, визначати завдання голови Верховної Ради, чи пропонувати власну ієрархію для вищих державних осіб.

В Україні

УКРАЇНСЬКІ ЛІТАКИ ПЕРЕВОЗИТИМУТЬ ВАНТАЖІ В ЮГОСЛАВІЇ

МЕЛІТОПІЛЬ, Запорізька область. — Місто відвідала інспекційна група НАТО, очолювана бригадним генералом бельгійських військово-повітряних сил. Гості вивчали технічний стан 10 вантажних літаків типу ІЛ-76 військово-транспортової Ескадрильї, які плянується використати у країнах колишньої Югославії для перевезення вантажів. Фінансування перевезень здійснюватиметься на рахунок ООН.

КОМСОМОЛЬЦІ БЕРУТЬ ПРИКЛАД З КОМУНІСТІВ

КИЇВ. — Тут відбувся установчий з'їзд Ленінського комуністичного союзу молоді України (ЛКСМУ). Очолив організацію Юрій Феколкін, який зазначив, що прикладом для них є діяльність Комуністичної Партії України. У з'їзді взяли участь 66 делегатів із 16 реґіонів України. Депутат від соціялістичної фракції Наталя Вітренко, звертаючись до учасників з'їзду, зазначила, що у Вірменії, Грузії та інших державах колишнього СССР уже почалася ліквідація лідерів лівого руху. Вона не виключає, що таке може розпочатися і в Україні. „Якщо нас розстріляють, а ви не підхопите наш прапор, Україна загине" — сказала Н. Вітренко.

ЧОРНОМОРСЬКА ФЛЬОТА ГРАБУЄ УКРАЇНСЬКЕ МАЙНО

СЕВАСТОПІЛЬ. — Проблеми виникають під час передачі об'єктів Чорноморської фльоти Українським Військово-Морським Силам. Згідно з домовленнями, майно і бронетехніка, яка була на об'єктах за станом на 3-го серпня 1992 року, має перейти Україні. Однак Чорноморська фльота завчасно вивезла майно і техніку на свій центральний склад і передає об'єкти цілком розграбованими і напівзруйнованими.

У ЦЕНТРІ УВАГИ КОНСТИТУЦІЯ

КИЇВ. — Ухвалення нової конституції стане головною подією цього року, вважає народний депутат України, керівник групи „Державність" Ігор Юхновський. Водночас, за його словами, конституційний процес проходитиме дуже складно і неоднозначно, оскільки в ньому беруть участь політичні сили різної орієнтації. Однак, на його думку, хід політичних подій, економічних реформ визначатимуть дальші державотворчі тенденції. Народний депутат Володимир Яворівський вважає, що нова конституція сприятиме поступові України до демократії, ринку і громадянського суспільства. Серед політичних сил, на його думку, найвпливовішим стане цього року центризм.

РУХ СТАВ КОНСТРУКТИВНИМ

КИЇВ. — За словами голови Народного Руху України Вячеслава Чорновола, Рухові вдалося позбутися голосліп'я, з'явився конструктивізм і серйозне вивчення ситуації в країні. Основним завданням Рух визначив підготову до переобрання влади силами тіснішого бльоку національно-демократичних сил на майбутніх виборах.

У КРИМУ ВЛАДА БУДЕ ОДНОПАРТІЙНОЮ

СИМФЕРОПІЛЬ. — За словами лідера кримських комуністів Леоніда Грача, у Криму завершується етап становлення однопартійного уряду і парляменту. І винні в цьому Партія Економічного Відродження Криму й Анатолій Франчук. „Сьогодні до влади в Україні приходять люди, за якими стоять тіньові кримінальні гроші", — сказав лідер КПУ Петро Симоненко під час відвідин Криму.

В АМЕРИЦІ

ЗАСТІЙ У ВИРІШЕННІ збалянсовання державного бюджету, починає створювати нові комплікації, зокрема для стейтових урядів. Чим раз більше та гостріше стейти починають відчувати свою безрадність, коли приходиться плянувати будь-які фінансові задуми. Справа в тому, що досі їм невідомо коли та яку скількість грошей стейти отримають від Федерального уряду. Стейтові офіційні чинники опинилися перед дилемою, як їм бути, бо не мають жодних відомостей які будуть їхні прерогативи у розподілі цих фондів, зокрема коли йдеться про програми медичного забезпечення Медікер і Медікейд.

ПРЕЗИДЕНТ БИЛЛ КЛІНТОН започаткував цей виборчий 1996 рік у товаристві кількох сотень однодумців на дводенних інтелектуальних роздумах у місцевості Гілтон Гед, Південна Каролайна. Незважаючи на застій у справі збалянсовання державного бюджету, Президент, преша лейді Гілларі Родгам-Клінтон та їхня дочка 15-річна Челсі зробили собі одноденну перерву. Рідня Клінтонів уже 12-ий з черги рік бере участь у цих оновлюючих інтелектуальних роздумуваннях. Президентська родина зустріла новий 1996 рік у колі учасників цього збору та задержались на новорічній вечірці до 2-ої год. ранку.

У СВІТІ

У КВЕБЕКУ ВИНИКЛА організація радикальних сепаратистів. Місцева газета „Девуар" дістала листа, підписаного „Групою англофонів-штурмовиків", в якому містяться погрози на адресу лідера квебекських сепаратистів Люсієна Бушара. „Ще один крок до відокремлення Квебеку від Канади — і Бушара буде вбито",— говориться у листі. Спостерігачі стверджують, що виникнення згаданої групи є відповіддю на створення сепаратистами „Рух за визволення Квебеку". Однією зі своїх цілей „англофони-штурмовики" проголосили відокремлення від франкомовної провінції міста Монтреалю. Вони хочуть залишити його у складі Канади, якщо б Квебек відійшов від неї.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, NJ 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Передплата на рік $100.00, на півроку-$60.00. Для членів УНСоюзу $75.00 річно, на півроку-$40. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріали.
Головний редактор: Зенон Снилик

Second Class Postage paid at Jersey City, NJ

Нют Ґінґріч — Людина Року

Про людей прийнято судити по тому, що вони зробили — для громади, для суспільства, для держави. Про епоху судять по героях, які творять її. По героях, що присвятили своє життя політиці, літературі, мистецтву. Минулий, 1995 рік був щедрий і на такі події, і на таких людей. Якщо ж йдеться про З'єднані Стейти, то престижевий американський журнал „Тайм", який користується великою популярністю в усьому світі, назвав саме такою визначною постаттю — Людиною Року — спікера Палати Репрезентантів республіканця Нюта Ґінґріча і помістив його світлину на титульній сторінці журналу. Того самого Ґінґріча, якого ще рік тому переважно всі політичні коментатори згадували майже щодня не найкращими словами.

Після виборів 1994 року про Ґінґріча майже не було позитивних матеріялів ні в газетах, ні в телебаченні. Демократи лякали Ґінґрічем дітей, зображаючи його ворогом вдів і сиріт. Деякі засоби масової інформації ще недавно критикували його за те, що він „започаткував геноцид проти дітей, бідняків, старих людей і неодружених матерів", пікреслюючи при цьому „диктаторські нахили" спікера. Взагалі нині тяжко знайти в Америці політика, якому б різні люди давали протилежні оцінки. Ліберальна преса і далі називає Ґінґріча радикалом, яструбом, безпринципним, бездушним. Консервативні видання все частіше хвалять його за чесність і принципіяльність, ерудицію і вміння згуртувати однопартійців. Деякі вчорашні критики раптом стали його завзятими прихильниками. В чому ж справа? Що стало причиною такої зміни? А справа в тому, що і критики, і прихильники Нюта Ґінґріча не могли не визнати його яскравого політичного таланту, цілеспрямованости і надзвичайно розвинутої інтуїції. Але найкраще це пояснив сам Н. Ґінґріч в інтерв'ю одній американській телевізійній компанії: „Люди вбачають в мені революційні зміни в політиці країни, республіканську революцію в Конгресі і настроях суспільства".

Слід підкреслити, що слово „революція" — улюблений термін спікера Палати Репрезентантів. Недавно, наприклад, Н. Ґінґріч порадив президентові Клінтонові двічі подумати перед тим, як накласти вето на збалансований бюджет і поставити під загрозу зриву „давно необхідні революційні зміни".

Щодо непересічної інтуїції, яка розвинута в Ґінґріча, мабуть, більше, ніж в інших американських політиків, то тут найкращим підтвердженням є його відмова висунути свою кандидатуру у президентських виборах 1996 року. Цим жестом він покорив одних і обеззброїв інших. Та не лише інтуїцією користувався Ґінґріч, але й дельновидністю політика. Адже боротися з президентом набагато важче, ніж з кандидатом. Крім того, він хотів підкреслити, що підтримує Роберта Дола — свого набагато старшого колегу-однопартійця, — і дати йому змогу використати останній шанс у президентських виборах. А перед Ґінґрічем ще все попереду, адже йому нема й 50 років. Залишаючись спікером, за чотири наступні роки він здобуде ще більшу популярність і авторитет, що в майбутньому полегшить йому боротьбу за Білий Дім. Якщо Ґінґріч рішиться на такий крок.

Підкреслюючи принциповість нинішнього спікера, варто пригадати, як понад два роки тому конгресмен з Джорджії Нют Ґінґріч, який займав тоді другий за рангою пост у фракції Республіканської партії, підтримав президента-демократа Билла Клінтона при обговоренні договору про вільну торгівлю у Північній Америці (НАФТА). Політичні коментатори підкреслювали тоді, що так завзято, як Ґінґріч, за НАФТА не боровся ні один лідер демократів, хоч цим він ризикував своєю політичною кар'єрою, бо, агітуючи за НАФТА, допомагав демократові Клінтонові. А республіканці не могли простити Клінтонові постійної критики економічної політики Р. Регена, хоч за його президентури економіка ЗСА постійно зростала. Тому дехто дорікав республіканцеві Ґінґрічеві, що він надто завзято працює на демократа Клінтона, на якого „регеноміка" діє, як на бика червона плахта. Для Ґінґріча головним була справа і користь від неї, а не політичні амбіції.

Такий він, Нют Ґінґріч, спікер Палати Репрезентантів, третій за рангою в Уряді ЗСА, якого журнал „Тайм" проголосив Людиною Року.

Микола Світуха

РОСІЯ ПЕРЕД ДЕМОГРАФІЧНОЮ ЗАГРОЗОЮ

II

Невідрадні тенденції помітні і в показчиках кількости шлюбів, які впали від 1.32 млн. в 1990 до ледве одного мільйона в 1994 році, в той час як кількість розводів за тих же чотири роки зросла від 560,000 до 700,000. Нічого дивного, що зріст розводів привів до різкого зменшення кількости новонароджених дітей, тим більше, що у сьогоднішніх складних економічних обставинах нормою для молодої родини є одна дитина. Із загальної кількости понад 40 млн. подруж в РФ понад 15 млн., себто коло 38 відсотків подруж, не мають взагалі дітей, і лише 20 відс. мають по двоє дітей. Троє дітей тепер трапляється лише в шести відс. всіх родин.

Пересічно одна третина всіх розводів припадає на молоді подружжя, які побралися не більше трьох літ тому, при чому вдруге одружується не більше 20 відс. розведених жінок. Урядова статистика дальше виказує, що тепер в Росії коло 9 млн. розведених жінок самі втримують і виховують понад 7 млн. малолітніх дітей, а ще 1.5 млн. дітей шкільного віку живуть з батьками матерів. У такому стані продовжується соціяльна система доби комунізму, коли то не безпосередня родина, але державні інституції соціяльного захисту і партійні установи несли диспропорційну долю відповідальности за виховання дітей.

В залежності від їх ідеологічного забарвлення автори різних статтей в російській пресі на тему демографічної кризи звинувачують тих чи інших „ворогів" Росії. Соціялісти і симпатики відновлення старого ладу приписують відповідальність Єльцинові і реформам його демократичних союзників, які, мовляв, зуміли не лише підважити економічний лад країни, але і нарушити фундамент соціяльного устрою. Саме нібито завдяки реформаторам сьогодні в РФ є понад п'ять мільйонів алькоголіків, завдяки їм смертність матерів і новонароджених дітей в п'ять до шість разів вища, як в країнах Заходу. У висліді таких і подібних наскрізь недоречних звинувачень популярність реформаторів серед суспільства РФ сильно впала, факт, який був наочним у вислідах грудневих парляментарних виборів.

Натомість деякі гуррапатріоти правих націоналістичних партій добачають в демографічній кризі якусь таємно закроєну проти Росії „схему винищення народу", яку аґентури Заходу проводять досить простою, але ефективною методою. „З росіянами вирішили не воювати" — твердить якийсь нібито вчений економіст Вадим Первишин в журналі „Наш Современник", „їм просто не дають родитися, не дають годувати дітей, не дають можливости втримати родину. Одна дитина в родині — і через покоління росіян вдвоє менше. І дешево і ефективно. Ніби то війни немає, але фактично вона іде, жорстока, безпощадна, на повне знищення". На погляд таких як він, завдяки якійсь „конспірації" Заходу (читайте Вашінґтону) Росія переживає трагедію, розмірів якої не знав ані один народ.

Але є і тверезі голоси тих, для яких теперішні демографічні тенденції є явищем, що його можна було сподіватися в післякомуністичному періоді, коли державні структури позбавлено прав вирішувати нюанси особистого життя мільйонів людей, але ще не було ні альтернативних суспільних структур, ні досвіду для економічної ініціятиви. Поступовий зворот у правильному напрямку прийде із зрозумінням, що скріплення суспільних вартостей народу в парі з оздоровленням економіки — це пріоритетні завдання, які мусять взяти верх над великодержавними амбіціями.

Степан Яворський

МОСКОВСЬКИЙ ЖУРНАЛ ПРО УКРАЇНУ

II

Автор намагається пояснити причини різниці національної свідомости між українцями західних і центральних областей та українцями у східних і південних районах. Він підкреслює той факт, що в південній і східній Україні російська меншість мала великий вплив на русифікацію населення, тоді як у західних областях, незважаючи на національне і релігійне переслідування з боку русифікаційної політики уряду, національна і релігійна окремішність витримала тиск офіційних чинників і національна і релігійна свідомість збереглася за всі роки совєтської влади.

Покликуючись на праці покійного проф. Івана Лисяка-Рудницького, в яких він описує різницю між російськими і українськими дисидентами, автор твердить, що в той час коли російські дисиденти були розділені на декілька непримиренних фракцій, українська опозиція була набагато більше об'єднана. Автор твердить, що національний фактор з'єднує український бльок і взагалі з'єднує Україну в її протиставленні центрові.

Далі автор говорить про „дух 1991 року", кажучи, що для України це дух „національного романтизму", національно-визвольного ентузіязму. Природно, що в суспільно-політичному житті України це період домінації західних областей, найменше зрусифікованих і з найбільш розвиненим почуттям національної свідомости, які тягнули за собою непевних і пасивних „східняків".

Пишучи далі про вибори в Україні, д-р Фурман підкреслює, що сам факт проведення виборів, легального і мирного переходу влади від одного бльоку до іншого і перемога якраз Кучми є великим політичним успіхом України і сприяє встановленню життєздатної демократичної української держави.

Перемога Кучми означала приєднання російськомовних районів до загальноукраїнського політичного життя. Ця перемога у виборах дала тим людям відчути, що українська держава — це їхня держава, а не держава київських письменників і львівських націоналістів. На думку автора, дуже можливо, що з вибором Кучми Україна вийшла на шлях чергування у владі різних, але відповідальних нормальних політичних сил.

У Росії, пише д-р Фурман, на жаль, усе інакше, все набагато гірше. Якщо „дух 1991 року" для України — це дух національного романтизму, то для росіян це дух „космополітизму".

На початку статті д-р Фурман пише, що успіх українців і невдача росіян у побудові демократії суперечить глибоко вкоріненій свідомості в обох народів ідеї „старшого" і „молодшого" брата. Але, можливо, що жодної суперечности тут немає тому, що, як ми знаємо з російських казок, успіхів часто досягають молодші, а не „мудріші старші". Бути старшим не завжди корисно. З новими незвичними завданнями молоді швидше дають собі раду, а не старші, які обтяжені невигідними для них звичками.

Фурман закінчує свою статтю твердженням, що „старшому братові", зокрема, в політичному полі, тяжче, ніж „молодшому". Його зв'язують погані звички минулого і демократія в нього не виходить. Він каже, що якщо росіяни бажають стати нормальною, загальноприйнятою демократичною державою, їм необхідно переборти почуття принижения і перестати компенсувати його фразами про те, яка Росія велика держава. Треба зрозуміти, що це лише розміри, але і „старшинство", і велике минуле не завжди діють в їхню користь та що „старшим" часто треба, не встидаючись, вчитися у „молодших".

Арсен Турцевич,
Швеція

СВЯТ-ВЕЧІР У КАМЕРІ Ч. 52

(Спомин)

II

Кожний мав однакові порції смальцю, мармеляди, цибулі та цукру з нашого заощадженого „запасу". Перед самим нашим Різдвом ми отримали, як звичайно, харчі з Українського Допомогового Комітету, з нагоди свята в дещо збільшеній кількості (крім хліба одержали ще й булку та невеликий кусочок ковбаси), і це все також було перед кожним на столі. І хоч меню було дуже далеке від того, з чого складається, при нормальних обставинах, наша традиційна вечеря на Свят-вечір, бо не мали ми найголовнішого — куті, ані багатьох інших страв, але ми були вдячні Богові й нашим землякам, що не забували нас і постійно підтримували харчами, рятуючи таким способом від жахливого голоду, що був звичайним явищем у німецьких тюрмах.

Поки розпочали ми свою трапезу, друг Волошин звернувся до нас з коротким, відповідним до моменту й обставин, словом. Хоч як ми, із зрозумілих причин, поводилися тихо, та в той час, коли говорив Волошин, панувала таки ідеальна тиша. Не тому, що й Ростислав говорив півголосом, але передовсім тому, що всі хотіли запам'ятати кожне його слово. З великою увагою слухали всі улюбленого друга, вдивляючись у його постать.

Ростислав Волошин, колишній студент, якщо я не помиляюся, правничого відділу Львівського університету, походив з Рівного на Волині. В той час було йому 31 рік. Був він невисоким на зріст. Овальне обличчя з дещо виступаючими вилицями та з темно-брунатними очима, віддзеркалювало шляхетність і безмежну доброту. Друг Волошин відзначався дуже великими організаторськими здібностями. Він умів знайти влучний індивідуальний підхід до кожного з друзів. Не одного підтримав він і духово, й фізично, часто-густо не звертаючи уваги й на себе самого. Ростислав, наприклад, в певний період систематично віддавав свою порцію тюремної юшки, попробувавши кілька ложок сам, а то й ні, друзям (в тому числі й мені), яких фізична кондиція почала помітно підупадати. Хоч ми проти цього протестували, він, однак, знаходив зручний момент, і наші миски наповнювалися коштом порції Волошина. У всяких непорозуміннях поміж нами, які іноді траплялися серед тюремних обставин, Волошин завжди був нашим арбітром, при чому намагався розв'язати спірне питання якнайоб'єктивніше та справедливо. Енергічний, завжди усміхнений, жартуючи, він не раз підбадьорював друзів, що попали в духову депресію, створюючи навколо погідну атмосферу. Відчувалося в такому випадку якусь впевненість, що все буде гаразд, і песимізм уступав місце більш оптимістичним настроям. От такий був друг Ростислав Волошин! Не дивно, отже, що ми його любили й поважали.

Промова довго не тривала, й перед нами, замість урочисто-поважного, яким він був ще кілька хвилин тому, стояв край стола знов той самий усміхнений і бадьорий Волошин. Він поздоровив нас з колядою та Різдвом Христовим, побажав всього найкращого, доброго здоров'я та витривалости. Після цього сів за стіл й ми тихо-тихесенько заспівали „Бог предвічний". Вже при перших словах цієї нашої прадавньої коляди я полинув думками у той світ волі, з якого вирвала мене безпощадна рука гестапо. Я думав про рідний дім, про рідну матір, про покійного батька, про брата, сестер, про наречену. „Як зустрічаєте ви всі, мої дорогі, оце Різдво Христове?" — питав я в думках. Немов у калейдоскопі змінювалися в моїй уяві образи-спогади з Різдва Христового з не так ще давніх минулих літ. Найвиразніші різдвяні епізоди, що виринали в моїй пам'яті, були епозиди зі свят на селі у батьківському домі на Волині. Ці всі фрагменти злилися у моїй свідомості в один чіткий образ. Мов наяву, бачив я, як і колись, накритий сніжнобілим обрусом стіл з усіма стравами, що повинні бути на Свят-вечір, і всю нашу сім'ю навколо нього. І сіно під обрусом, і „дідух" у куті, під іконою Метері Божої, й сіяюча різними прикрасами та запашними свічками ялинка, й все інше відтак доповнювало оцю мою духову візію.

Ось неначе почув я, як заколядували під нашим вікном, там, вдома. Я мимоволі повернув голову в бік вікон нашої камери... і міцні залізні ґрати на в'язничних вікнах повернули мене відразу до жорстокої дійсности.

(Закінчення буде)

Д-р Роман Барановський

„Крізь тюрми, підпілля й кордони"

Під таким заголовком вийшла у 1995 році у Видавництві „Рада" в Києві, при Українській Всесвітній Координаційній Раді, 317-сторінкова книжка Євгена Стахіва, що вміщає шість розділів з підрозділами, які творять окрему цілість. Передмову до неї написав Михайло Слабошпицький.

Книжка — це спогади про те, що довелося її авторові пережити в роки боротьби за незалежну Україну. Біографія автора книжки — це ланцюг фантастичних пригод, що можуть бути знаменитим сюжетом для фільму. Йому довелося сидіти у в'язницях, бути у підпільній боротьбі, переходити кордони різних держав, щоразу рискуючи життям. Винняткова пам'ять автора дозволяє йому назвати імена і прізвища десятків людей, з якими йому довелося бути в Карпатській Січі, у підпіллі, в Галичині і в Україні, на Донбасі, змальовати докладно їхні характери і зовнішності. Він навіть пам'ятає суть дискусій, що велися в той час.

Ці переходи збагатили життєвий досвід автора і вможливили йому перейти серйозну еволюцію, почавши свою діяльність в ОУН ще юнаком, як апологет тоталітаризму й ще під час Другої світової війни, в підпіллі на Донеччині, стати переконаним і послідовним українським демократом. Це саме й кредо автора.

Микола Цівірко в інтерв'ю з автором книжки наводить слова Є. Стахіва у „Вечірньому Києві" (ч. 214 з 24-го жовтня 1995): „Ще організуючи українське підпілля в окупованому Донбасі, я зрозумів: тоталітаризм будь-якого забарвлення люди не сприймають".

Вже у 1933 році автор, як молодий член ОУН, всупереч забороні польської влади, бере участь у відзначенні 15-річчя Визвольних Змагань і 28-го січня 1938 року 20-ої річниці бою під Крутами. Згодом втеча за кордон на Карпатську Україну, де дізнався про непорозуміння в проводі ОУН. Видача мадярам і щаслива втеча. Згодом про розкол в ОУН у Кракові 1940 року і створення двох відламів ОУН, мельниківців і бандерівців. Стахів, який пристав до бандерівців, признає, що у своїй боротьбі і одне, і друге угруповання ОУН, і він між ними, поводилися негідно, займалися демагогією, брехнею, очорнюванням — найгірше, що могло бути.

Про проголошення самостійної України 30-го червня 1941 року у Львові автор вважає, що не все тоді робили мудро. В Акті проголошення говорилося, що ОУН проголошує самостійність не з волі народу, але тільки з волі ОУН. В Акті теж було сказано: „Хай живе Гітлер, фюрер німецької держави". Коли нині заперечується, що це був протинімецький акт, — це невірно. Просто не узгіднено з німцями.

Під час німецької окупації організував, разом з іншими, підпілля в Донецьку, в Константинівці, Краматорську, Слов'янську і Луганську, наражаючись кожної хвилини на смерть.

Багато місця присвятив автор подіям в ОУН, які в той час були дуже актуальними, як активний учасник тих подій. Розкол у Кракові 1940 року, III Надзвичайний Збір ОУН, що відбувся на рідних землях, бо два попередні відбулися — перший 1929 року у Відні, другий у 1939 році в Римі, на якому ОУН перейшла до нового етапу, замкнувши сторінку історії, що відзначалася тенденцією до монопартійности і тоталітаризму і почала нову сторінку демократизації. Про події в Міттенвальді у 1948 році, про створення ЗЧ ОУН і Другий розкол ОУН у 1951 році.

Євген Стахів

Перебуваючи в Німеччині, автор організував СУМ в Авгсбурзі, Реґенсбурзі і Корнберзі.

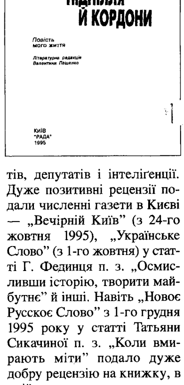
Коли у ЗСА ЗЧ ОУН зорганізував „Пролог", автор книжки був в опозиції, вважаючи, що це було домовлення з американськими чинниками проти засад української визвольної боротьби, вислужуванням перед чужою країною.

Автор, живучи тепер в ЗСА, продовжує діяти в угрупованні ОУН за кордоном, в УАКРаді як один із заступників голови і очолює Американське товариство українсько-єврейських зв'язків, вважаючи, що Україні дуже важливо добитися з жидами повної відвертости і взаєморозуміння.

Автор критикує не тільки події і політику інших політичних угруповань, але не менш гостро критикує помилки і політичні промахи свого партійного угруповання і колеґ. І саме у цьому вартість книжки.

Книжку читається як незвичайно цікаву повість, в якій її героєм є сам автор книжки.

3-го жовтня 1995 року відбулася в Києві у приміщенні Центральної Ради презентація книжки з участю великої кількости журналістів, депутатів і інтеліґенції. Дуже позитивні рецензії подали численні газети в Києві — „Вечірній Київ" (з 24-го жовтня 1995), „Українське Слово" (з 1-го жовтня) у статті Г. Фединця п. з. „Осмисливши історію, творити майбутнє" й інші. Навіть „Новоє Русскоє Слово" з 1-го грудня 1995 року у статті Тетяни Сикачиної п. з. „Коли вмивають міти" подало дуже добру рецензію на книжку, в якій сказано, що дуже важливо говорити правду, незважаючи на те, чи це комусь подобається, чи ні.

Книжку можна набути в крамниці „Молоде Життя", Molode Zyttia, P. O. Box 364, Cooper Station, New York, N. Y. 10003. Ціна 22 дол. разом з пересилкою.

Шановні читачі!

Щиро дякуємо всім тим читачам, які по одержанню різдвяних карток відразу щедро відгукнулися, переславши замість належности за них свою пожертву на Фонд Відродження України — УНСоюзу. Але є ще дуже багато читачів, які забули, мабуть, або не доглянули це у передсвяточній метушні. Тому до тих шановних читачів звертаємося з гарячим проханням по можности зложити свою пожертву, яка допоможе УНСоюзові нести дальшу поміч Україні у її змаганнях до утвердження своєї незалежности.

Екзекутивний Комітет УНСоюзу

Готуються...

(Закінчення зі стор. 1)

діомовленні. Він зазначив, що під розвитком розуміється в першу чергу розподіл існуючих матеріяльних ресурсів. Україна отримала допомогу від Японії, завдяки чому з'явиться можливість вести передачі на чотирьох загальнонаціональних каналах. На думку З. Кулика, для заповнення такого об'єму часу ні у державних, ні в комерційних каналів не вистачить техніки, грошей і кадрів. Державне телерадіомовлення фінансується тільки на четвертину від необхідного, а в концепції не передбачено поетапного здійснення проєкту. Тим часом сьогодні державне телерадіомовлення потребує чотири трильйони карбованців.

Свято напередодні Різдва

Свято Різдва Христового є найулюбленіше для всього християнського світу. Та ми, українці, гордимося тим, що наш народ особливо велично відзначає це свято.

17-го грудня численна українська громада католицької церкви свв. Петра і Павла у Джерзі Ситі після недільної відправи зібралася у своїй залі. Прийшли діти, батьки, дідусі й бабусі, гості, вчителі, щоб з учнями Школи Українознавства та членами Осередку СУМ відсвяткувати всією громадою свято св. Миколая і наближення Різдва Христового.

Свято відкрив молитвою парох нашої церкви отець Мар'ян. Отцеві Мар'янові ми завдячуємо те, що він дбає про збереження української спільноти в Америці, що він неодноразово в недільних проповідях закликав плекати традиції українського народу, не забувати мову наших праотців, посилати дітей до української школи. Вдячні ми нашому отцеві за це.

До свят готувалися дорослі і діти. А тому свято вдалося. Учні „Рідної Школи" під керівництвом учителів та провідників СУМ підготували сценарії свят Миколая і Різдва. З цікавістю, з усмішкою на устах, слухали і дивилися присутні, як діти, (маючи театральні ролі), звітують Святому Миколаєві про свої добрі вчинки. Особливо приємно було дивитися, як дошкільнята розказували Миколаєві чого навчилися у школі, деклямували вірші і завзято співали „А хто, хто Миколая любить", і з нетерпінням чекали дарунків від того очікуваного цілий рік дідуся. В св. Миколая воплотився у цей день Василь Гречинський, керівник хору „Думка", людина дуже талановита. Він з великим талантом слухав „звіти", умів підбадьорити діток щирим словом і добрим поглядом так, що діти повірили в його всесилу, радо приймали з його рук пакунки. А потім прийшов вертеп. А відтак на сцені почалось змагання між добром і злом. Добро перемогло і всі радо вітали народження Христа.

Наше свято було приємне ще й тим, що двоє молодих українців, Віра Малиновська та Роберт Олекса, закінчили „Рідну Школу" з оцінкою „дуже добре". Багато вони вклали праці, вільно володіють українською мовою і це знання рідної мови пригодиться в їх житті. Щира подяка і їх батькам, що зробили все від них залежне, щоб їх діти знали мову свого народу.

На фото вгорі (зліва): Віра Малиновська, Тамара Присташ-Боднар, отець Мар'ян, інспектор Шкільної Ради, Ліна Данчук, Роберт Олекса.

Смачною була і вечеря, яку підготували батьки учнів українознавства та молоді сумівки Дана Колодій, Леся Біла і Нюся Біла. Великий вклад внесли також і опікунки школи і СУМ Ганна Порада, Вєся Подобінська, Джекі Смотрич.

Дуже було приємно і радісно, що про школу українознавства дбають представники українських установ. До нас на свято прийшли Галина Гаврилюк, член управи ла дар школі. Особливе слово дяки і пошани висловлюю Ярославові Завійському, директорові кредитівки „Самопоміч" у Джерзі Ситі. Він з великим розумінням відноситься до проблем школи, допомагає існувати нашій школі.

Щире спасибі і моїм колеґам-учителям, які багато післяурочного часу тратили на підготову свята. Це Оленці Галькович, яка готувала „Містерію Свят-Вечора", вертеп, Марусі Лісовській, яка проводила проби, Оксані Фернезі, що готувала костюми, Ірині Присташ, що акомпаньювала на фортепіяні і вчила дітей співати коляди. Батькам Ніні Більчук і Ігорові Сюті, що зіграли ролі у „Містерії Свят-Вечора" і всій українській громаді, що так щиро вітала маленьдух віри у свої здібності і таланти.

Тамара Присташ-Боднар

ЗГІДНО З ІНФОРМАЦІЯМИ Міжнародного Червоного Хреста, в 64 країнах світу встановлено понад 110 мільйонів мін. На одну знешкоджену міну припадає 20 нових. Міна коштує від 3 до 30 дол., а щоб демонтувати її, треба ви-тратити від 300 до 1,000 дол. Роботи в ділянці розмінування займуть щонайменше тисячу років — під умовою, якщо за цей час на плянеті не буде встановлено жодної нової міни.

ПІСЛЯ ТОГО, ЯК АМЕРИКАНСЬКИЙ сенатор-республіканець Філ Ґремм дав до зрозуміння, що підтримає військові дії проти комуністичної Північної Кореї, якщо вона не відмовиться від ядерної програми, пйонґянґзька газета „Родон Сінбун" назвала його „воєнним маніяком". На думку авторів статті, „годі передбачити дії американських консерватистів, яких підбурюють такі войовничі елементи, як Ґремм". Виступаючи на передвиборчій зустрічі у Ню Гемширі, Ф. Ґремм, між іншим, сказав: „Північна Корея — єдина країна у світі, яка до такої міри сповнена недобрими почуттями щодо своїх сусідів, що готова застосувати проти них ядерну зброю".

ЦУ ОДВУ та Управа 12-го Відділу ОДВУ повідомляють з глибоким жалем своє членство і всю українську громаду, що 30-го грудня 1995 р. у Філядельфії відійшов у вічність

сл. п.

РОМАН ПАПРОЦЬКИЙ

кол. інженер, голова 12-го Відділу ОДВУ ім. сотн. Юліяна Головінського, довголітній член ОУН, невтомний працівник українського громадського життя, людина великого серця.

ПОХОРОННІ відправи відбулися в середу, 3-го січня 1996 р.

СЛУЖБА БОЖА з Парастасом в храмі Непорочного Зачаття Пресвятої Діви Марії (Franklin & Brown Streets) о год. 10-ій ранку.

ПОХОРОН на цвинтарі св. Марії у Факс Чейс, Па.

Глибоке співчуття для дружини покійного Анни та

Вічна йому пам'ять!

Замість квітів на могилу родина просить складати датки на дитячий шпиталь у Львові.

В ШОСТУ НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ річницю відходу з земного життя мого дорогого МУЖА

бл. п.

ВАСИЛЯ ПАПІЖА

будуть відправлені СВЯТІ ЛІТУРГІЇ:

17-го січня 1996 року у церкві в Бразилії; Вудстак, Канада, та 20-го січня о год. 9-ій ранку в церкві св. Івана Хрестителя в західній частині міста Дітройту.

В цей день прошу згадати його у своїх молитвах.

дружина — ОЛЕНА

Ділимося сумною вісткою з рідними, приятелями і знайомими, що 2-го січня 1996 р. на 72-му році життя несподівано відійшов у вічність

бл. п.

ВОЛОДИМИР МАКАРУХА

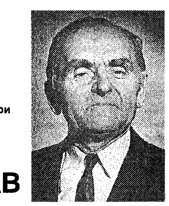
Голова та соліст парафіяльного хору церкви св. Юра в Ню Йорку.

ПАРАСТАС у четвер 4-го січня ц.р. в похоронному заведенні Петра Яреми при 129 E. 7th. St. в Ню Йорку о год. 6:30 веч.

ПОХОРОННІ відправи в п'ятницю 5-го січня о год. 9:30 ранку з української католицької церкви св. Юра в Ню Йорку на цвинтар св. Духа в Гемптонбургу, Н. Й.

Вічна йому пам'ять!

Парафіяльний хор церкви Св. Юра в Ню Йорку.

Відлетів у небесні простори

бл. п.

інж.

СВЯТОСЛАВ ЗОБНІВ

5-го листопада 1995 р. на 92-му році трудолюбивого життя, повного любови, відданости Богові, Україні і родині. Він був вірним сином українського народу, який невпинно працював над покращанням долі рідного народу.

зорганізованого громадського діла, всеціло включався і піддержував громадські почини. Він був практикуючим вірним Української Католицької Церкви, активним членом УККА, Українського Народного Союзу та Самопомочі. Будучи преддставником ФКУ Гарварду, він добре розумів важливість освіти. Завжди оптиміст, був неструдженим збірщиком пожертв. За цю ревність був відзначений як „Представник-Герой сьогоднішнього часу".

Важко запрацьовані заощадження він щедро дарував на релігійні, народні та наукові цілі і установи. Все щедро відгукався на численні сиротинці та нескінчені діла милосердя. Він був дуже співчутливий до потреб українського народу і постійно діяв на заклик, бо відчував невгасиме почуття обов'язку: помогти українській справі.

З цієї причини він розвинув широке листування із представниками американського уряду (ЗСА). Постійно інформував урядові чинники включно із Президентом ЗСА. Так він ширив правду про Україну, звертав увагу на важливість помочі Україні та поневоленим державам. Він безнастанно писав до урядових чинників у різних справах тодішнього американського життя, використовуючи кожну нагоду для розповсюдження інформації про Україну. Дуже наполегливу і широку акцію проводив у справі повернення молитви в школах Америки. При всіх цих благородних починах він молився, і других заохочував до молитви і дії. Навіть на склоні літ він вирощував живі квіти і роздавав друзям і знайомим серед української і американської громади. При тому він нагадував їм про потребу вияву патріотизму та закликав їх молитися за покращання долі України і за здорове американське суспільство. У нього жодне діло не було завелике або замале для прослави Бога і України.

З Богом він жив і до Бога полетів, сизокрилий сокіл, що свій зір завжди держав на високих шпилях ідеалізму.

8-го листопада 1995 р. українська католицька церква Пресвятого Серця Христового Бінгамтон Н.Й. урочисто і достойно відправила покійного у далеку святу путь.

Тіло спочило на українському парафіяльному цвинтарі серед гірських мальовничих лісів, які так нагадують рідні ліси України, де родився 25-го лютого 1903 року в селі Белеєва біля Долини при шляху до чудотворної Гори Гошів. Тепер буйний вітер нестиме йому подих рідних карпатських лісів України, яких він так любив.

З Богом, у любові до України жив і в люблячі руки Господа та в українське небо дідів-прадідів увійшов.

По собі в молитовній, незабутній задумі лишив:

дружину — ІВАНКУ з дому ЧОРНОБІЛЬ
сина — ЛЮБОМИРА з дружиною МАРІЄЮ
дочок — РОМАНУ з мужем о. ІГОРЕМ
— ІРЕНУ з мужем МИРОНОМ
внуків — ЗОРЯНУ, АДРІЯНА, ОРИСЮ, ХРИСТЮ, РЕНАТУ, ОРЕСТА, РОМАНА, ЗЕНОНА, ОЛЕГА, ЛЮБОМИРА
правнуків — ХРИСТИНУ, ВОЛОДИМИРА, ЛЮБОМИРУ, ГРИГОРІЯ, МАРКІЯНА, ЛУКАША, МАТЕЯ, ДАНИЛА, БОРИСА, СОФІЮ

братів і кузинів в Україні, ЗСА і Канаді.

В смутку остались також численні земляки, приятелі, родини ЗОБНІВ, ХАБУРСЬКИХ, ЧОРНОБІЛІВ.

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ 14-го грудня 1995 р. були відправлені Святі Літургії в Україні, ЗСА й Канаді.

Всі ми, що його знали і любили дякуємо Тобі Господи за його прикладне, благородне і шляхетне життя. Дякуємо Тобі за нашого найдорожчого МУЖА, БАТЬКА, ДІДА і ПРАДІДА, БРАТА, ЗЕМЛЯКА, ПРИЯТЕЛЯ, СПІВ - ГРОМАДЯНИНА, українця. Дякуємо Тобі за його взірцеву любов, відданість і прив'язання до Тебе Господи, до України і родини, земляків. Дякуємо за його люблячe серце що ніколи не забуло Тебе Господи і українського народу, що все було готове працювати поширювати рідне і святе.

А Ти наш найдоржчий незабутній мужу, батьку, дідо що увійшов в небесні простори все пам'ятай, що ми Тебе дуже любимо, ніколи Тебе не забудемо, так як Ти нас гарячо любив і тепер любиш і за нас на висотах молишся.

Ширяй у любові Господа, втішайся небесним щастям, яке приготовив для Тебе Господь і яке заслужив Ти собі взірцевою любов'ю до Бога і України.

На любий і незабутній спомин наша любов Тобі.

ЗВЕРНЕННЯ

до членів УНСоюзу в справі допомоги українським спортовцям в їх участі у світових Олімпійських Іграх 1996 року

Вельмишановні!

Всім нам добре відомо, що це перший раз спортові дружини України братимуть участь як представники незалежної держави у світових літніх спортових Олімпійських Іграх. Коли ми в минулому дивилися на Олімпійські Ігри, не один з нас питав себе, чи дочекаємо того часу, коли спортовці України під своїм власним синьожовтим прапором змагатимуться на світовій арені.

Боже Провидіння так попровадило, що розпалася совєтсько-російська імперія і спортовці України, тепер вільної держави, змагатимуться у світових Олімпійських Іграх в Атланті, Джорджія, вліті 1996 року. Для нас усіх ця участь принесе велику радість і гордість, але разом з тим вона накладає на нас і великий обов'язок.

Україна в теперішних часах є у великій економічній кризі і фінансово не спроможна покрити всіх видатків, зв'язаних з підготовою і участю змагунів в літній Олімпіяді. Тому, шановні члени, наша фінансова поміч в цій участі є дуже потрібна і конечна.

Українські спортовці у майже всіх родах спорту мають велику можливість завоювати перші місця. Але щоб вони могли стати до змагу, потрібно багато фондів, спершу на підготову, а також для участи у змаганнях. Час збірки фондів є саме тепер, бо від фінансових спроможностей Національного Олімпійського Комітету України залежатиме і участь змагунів України!

Шановні члени! Екзекутива УНСоюзу порішила провести збірку пожертв на цю важливу ціль поміж своїм членством, яке в минулому завжди щедро відгукувалося на всі заклики подати руку і поміч там, де вона була конечно потрібна. Своєю фінансовою підтримкою Ви включитеся до успіхів змагунів України. Що може принести Україні кращий розголос і довготривалу славу, як спортові досягнення її молоді на світових Олімпійських Іграх, а їх успіх буде частинно і нашим успіхом. Просимо щедро відгукнутися, посилаючи свої пожертви на адресу:

Ukrainian National Association
30 Montgomery Street, P.O. Box 17a
Jersey City, N.J. 07303

Чеки виставляти на: Ukrainian National Association (O.G.)

Всі пожертви будуть подані у пресі УНСоюзу.

Екзекутивний Комітет УНСоюзу

До шановних читачів щоденника „Свобода" і Членів УНСоюзу

В липні 1995 р. Екзекутивний Комітет УНСоюзу дав заклик до преси в справі збірки пожертв, щоб допомогти спортовцям України взяти участь у світових літніх Олімпійських Іграх в Атлянті, Джорджія у липні 1996 р. Багато членів і читачів відразу відгукнулося на цей заклик, за що складаємо їм нашу щиру подяку.

Друкуємо перший список жертводавців і дуже просимо тих осіб, які досі ще не включилися до цієї збірки, але бажають своєю пожертвою допомогти Україні якнайкраще зарепрезентувати себе перший раз на Олімпійських Іграх участю великого числа надійних змагунів, переслати чимскоріше свою пожертву на адресу подану у Зверненню, яке ще раз передруковуємо.

ЕКЗЕКУТИВА УНСоюзу

Збірка переведена у Головній Канцелярії УНСоюзу та у видавництві „Свобода" й Українського Тижневика

Уляна і Володимир Дячук	$ 100.00
Марта і Володар Лисько	100.00
Олександер і Павлина Благітки	100.00
Н.Н.	100.00
Варка і Ярема Лев Бачинські	50.00
Анна Дидик-Петренко	50.00
Лонгин Н. Старух	50.00
Ярема Андрій Бачинський	25.00
Анна Шкодин	25.00
Володимир Гончарик	20.00
Біл Зарський	20.00
Олександер Серафин	20.00
Василь Шевчук	20.00
Валерія Боднар	10.00
Степан Велгаш	10.00
Людмила Волянська	10.00
Андрій Воробець	10.00
Марія Галущак	10.00
Ліна А.Данчук	10.00
Марія Завійська	10.00
Анна Малиновська	10.00
Ярослав Небелюк	10.00
Марія і Евген Осціславські	10.00
Роман Павлишин	10.00
В. М. Пастушек	10.00
Орест Покладок	10.00
Петро Саварин	10.00
Лариса Стахів	10.00
Оксана Тритяк	10.00
Павло Фуга	10.00
Мирон Макар	5.00
Христина Ференцевич	5.00
Микола Рябчук	5.00
Надія Салабай	5.00
Ірена Худьо	5.00
Петро Часто	5.00
Роман Юревич	5.00
Різні	8.00
Разом	**$ 893.00**

Пожертви одержані до кінця грудня 1995 р.

Александер Логуш, Камілюс, Н. Й.	$ 300.00
Д-р Оксана Фольварків, Парк Рідж, Ілл.	300.00
Мира Залуцька, Вільтон, Конн.	250.00
Д-р Л. Бородайко, Парма, Огайо	200.00
Мирослав Ломаґа, Денбури, Конн.	168.71
Д-р Михайло Диміцький, Філядельфія, Па.	120.00
Роман Грабець, Парма, Огайо	106.90
Ярослав Степанків, Стемфорд, Конн.	100.00
Ірена Мокрівська, Ріґо Парк , Н.Й.	100.00
Д-р Ярослав Панчук, Чикаґо, Ілл.	100.00
Мирон Стрілка, Перт Амбой, Н.Дж.	100.00
Зірка Мисько, Філядельфія Па.	100.00
Оксана Колінко, Філядельфія, Па.	100.00
Юрій Боберський, Рочестер, Н.Й.	100.00
Марія Андрусяк, Дітройт, Миш.	100.00
Марія Федерко	100.00
Стефан Маланчук, Льорейн, Огайо	100.00
Д-р Евген Стецьків,Сарасота, Фла.	100.00
Михайло Бойівка, Льорейн, Огайо	100.00
Ліда Сушків, Ст. Пітерсбурґ, Фла.	100.00
Лев Кобринський, Броссард, Квебек	100.00
Ярослав Степанків, Стемфорд, Конн.	100.00
Юрій Гаврищків, Обурн, Н. Й.	100.00
Іван Даниленко, Сомердейль, Н.Дж.	95.99
Роман Маселко, Вотервліт, Н.Й.	55.78
Богдан Кутний, Ратерфорд, Н. Дж.	50.00
Й. Городецький, Кендаль Парк, Н.Дж.	50.00
Зенон Питляр, Маямі, Фла.	50.00
Константин Галецький, Олбані, Н.Й.	50.00
Іван Васьків, Томс Рівер, Н. Дж.	50.00
Павло Беца, Льорейн, Огайо	50.00
Володимир Чорненький, Фенікс, Арізона	50.00
Зенон Боднарський, Віліямсвіл, Н.Й.	50.00
Віра Обущак Філядельфія, Па.	50.00
Терентій Єзєрський, Парма, Огайо	50.00
Дмитро Мельник, Рослиндайл, Ма	50.00
В. Лисько, Джерзі Сиі, Н. Дж.	47.99
Ілля Онишкевич, Ірвінґтон, Н.Дж.	47.06
Дарія Будний, Дітройт, Миш.	30.00
Володимир Вальчук, Бейсайд, Н.Й.	30.00
Нестор Филипович, Чикаґо, Ілл.	30.00
Олександер Кучкуда, Веніс, Фла.	30.00
Олександер В.Івасів, Фонтайн Гіллс, Арізона	26.00
Іван Федунишин, Рочестер, Н.Й.	25.00
Степан Ґоляш, Палатайн, Ілл.	25.00
Софія Барусевич, Норт Порт, Фла.	25.00
Віліям Й. Пастушек, Свартмор, Па	25.00
Віліям Спіндура, Лівонія, Миш.	25.00
Михайло Хомин, Лігайтон, Па.	25.00
Ольга Дубик, Гамільтон, Н. Дж.	25.00
д-р Василь Маликовський, Парма, Огайо	25.00
Віра Сендзік, Трентон, Н. Дж.	25.00
Олег Т. Ратич, Едісон, Н.Дж.	25.00
Андрій Ґелетканич, Вайгол, Па.	25.00
Евген Садовський, Парма, Огайо	25.00
Роман Домбчевський, Рочестер, Н.Й.	25.00
Петро Врубдівський, Давнерс Ґров, Ілл.	25.00
Степан Шуля, Ст. Пітерсбурґ, Фла.	25.00
Ярослав Чипак, Вейн, Н. Дж.	25.00
Н. Клапіщак, Спрінґфілд, Н. Дж.	24.05
Марія Фізер, Сомерсет, Н. Дж.	20.00
К. Денисенко, Вашінґтон, Д.К.	20.00
Галина Кузьмінська, Віліямставн, Н. Дж.	20.00
Ольга Коваль, Кенілворт, Н. Дж.	20.00
Іван Доброскок, Елмвуд Парк, Н. Дж.	10.54
Роман Трач, Пенфілд, Н. Й.	10.00
д-р Олег М. Волянський, Кергонксон, Н. Й.	10.00
А. Плешкевич, Парк Рідж, Ілл.	5.58
Стефан Ґоляш, Палатайн, Ілл.	5.36
Разом	**$ 4,539.95**
Досі вплинуло всіх пожертв на суму	**$ 5,432.95**

Слово про „Слово“

„На початку було слово“ — можливо, що такими словами не слід починати слова про Об'єднання Українських Письменників в еміґрації „Слово“, яке існує вже кілька десяток років на поселеннях. Деякі письменники, наприклад, знаменита письменниця Галина Журба, вважали, що письменникові не треба організації, а його роля зводиться до писання вартісних творів. Однак потреба такої організації була зрозуміла, бо йшлося про організоване протиставлення вільної думки й слова існуючій в Радянській Україні творчості „інженерів людських душ“, — як ідеологічно називали письменників, — і котру, творчість, повністю контролювали партійні цензори. „Сприяти розвиткові незалежного українського письменства, літературно-мистецької критики й теорії та зв'язку літератури з читачем“, — подано у його статуті. „Слово“ підтримувало практичне вживання незрусифікованої української мови.

Після масового виїзду українських втікачів з Европи за океан, в Ню Йорку, 26-го червня 1954 року, зібралось кількадесять письменників і працівників літератури та порішили, що з тим днем діятиме Об'єднаня Українських Письменників в еміґрації “Слово“, яке тоді репрезентували: Григорій Костюк, Докія Гуменна та Юрій Лавріненко. Офіційно ОУП „Слово“ почало існувати ухвалою 22 письменників, приявних на нараді 19-го січня 1957 року, коли прийнято статут.

До „Слова“ належали такі визначні літератори, як: Улас Самчук, Остап Тарнавський, Роман Купчинський, Юрій Лавріненко (Дивнич), редактор монументальної книги „Розстріляне відродження“, Іван Багряний, Борис Олександрів-Грибінський, проф. Ярослав Рудницький, Юрій Стефаник, Мирон Левицький, Іван Боднарчук — уже покійні. А сьогодні членами є професори Юрій Шевельов-Шерех, Богдан Рубчак з ЗСА, Іван Кошелівець, д-р Анна-Галя Горбач з Німеччини, проф. Віра Вовк з Бразилії, проф. Дмитро Нитченко з Австралії, професори Олег Зуєвський, Яр Славутич, Данило Гусар-Струк з Канади, Святомир Фостун з Англії і багато інших письменників і поетів з діяспори. (Список членів подано у 12-му томі „Збірника“). Сьогодні „Слово“ має понад 120 членів.

Періодично появлявся „Збірник“, в якому друкувалися твори членів Об'єднання. Вийшло 12 томів „Збірника“, а 13-ий є у підготові.

До 1991 року члени „Слова“ брали участь у захисті переслідуваних українських письменників через ПЕН-Клюб та Міжнародну амнестію. У цій ділянці особливо працювали Ліда Палій в Канаді та Остап Тарнавський у ЗСА.

Напередодні 1990-их років ситуація в Україні змінилася на краще.

Ліда Палій постаралася, щоб у відомому інтернаціональному фестивалі авторів у Торонто брали участь українські поети. До участи запрошувано рекомендованого поета, котрий мусів мати свої вибрані твори перекладені на англійську мову йвидані окремою книжкою. Спочатку Фестиваль оплачував кошти (дорогу, готель в Торонто і т.п.) запрошеним авторам. Але незабаром треба було самому знаходити фонди, бо Фестивалеві, як і іншим культурним установам, скорочено дотації. Треба було знайти перекладача і видавця. Видавцем творів і меценатом фестивалю для українських поетів став Юрій Ємець з Торонто. (Він тепер фінансує твори Єви Бісс з Праги у перекладі на англійську мову). З поетів Україні участь у фестивалі взяли: Іван Драч, Микола Вінграновський, Ігор Калинець, Василь Голобородько, Микола Воробйов.

Письменники з України, що приїжджали в діяспору, почали вільніше спілкуватися з членами „Слова“. На 7-му З'їзді у травні 1990 року в Торонто вперше взяли офіційно участь члени СПУ з Києва: Микола Вінграновський і Юрій Сердюк — поети, Валентин Тарнавський — письменник, Олег Микитенко — головний редактор „Всесвіту“. Вони виголосили привіти й згодом виступили на літературному вечорі.

Від 1990 року твори письменників — членів „Слова“ — друкувалися в Україні, а журнал „Всесвіт“ присвятив більше, ніж половину свого числа 11 (листопад 1991 року) творам українських письменників Канади й ЗСА.

Після проголошення незалежности України, „Слово“ почало жвавішу співпрацю з СПУ в Укріні, і численних членів „Слова“ прийнято в члени спілки. Тоді почалися вільні подорожі в обидва напрями.

Не зважаючи на скрутні економічні умовини, в яких, як звичайно, найбільше терп-лять у перехідний час літератори, в Україні перевидаються твори членів „Слова“ окремими книжками чи друкуються в журналах. Деякі члени „Слова“ перебували як викладачі й виступали на своїх літературних вечорах в Украні, інші виступали в радіо й телевізійних програмах. Деякі отримали нагороди, наприклад, Богдан Рубчак і Ліда Палій нагороду ім. Павла Тичини за поезію, Іван Кошелівець - премію „Благовість“, Олег Зуєвський — ім. Г. Сковороди, Ігор Качуровський — ім. Максима Рильського, Дмитро Нитченко — ім. Лесі Українки.

У перекладницькій ділянці особливо цінну працю вложили Анна-Горбач в Німеччині і Віра Вовк у Бразилії. Вони переклали багато українських творів на німецьку і португальську мови. За їхнім стараннням переклади надрукували видавництва в Німеччині й Бразилії. За це їх відзначено премією ім. Івана Франка.

Проф. Ю. Шевельов, крім доповідей та статтей, займається допомогою літературному Харкові, в котрому він закінчив свої університетські студії.

Осип Зінкевич, видавець „Смолоскипу“, який друкував твори заборонених в Україні дисидентів, переніс своє видавництво до Києва, де сам замешкав. Він особ-ливо підтримує творчу мо-лодь, збирає для потребу-ючих студентів стипендії, влаштовує конкурси-фестивалі поезії, видає їхні твори.

Крім видавничої діяльности „Смолоскипу“, журнал „Сучасність“, що друкувався в Ню Йорку, виходить від кількох років у Києві, як теж новозаснований поетом Богданом Бойчуком та його дружиною поетесою Марією Ревакович журнал „Світовид“.

„Слово“ проголосило конкурс на твори недрукованих авторів з України.

Щоб подати всіх авторів і відповідно оцінити їхні твори та їхній вплив в Ук-раїні треба б написати ок-рему розвідку чи працю.

Заходами Ліди Палій, Союз Письменників Канади, котрого членом вона є, зібрав понад 600 книжок, виданих в Канаді англійською і українською мовами, й у Києві відбулася у Бібліотеці Національної Академії Наук ім. Вернадського їх виставка (від 30-го серпня до 15-го вересня ц.р.). Крім Ліди Палій ще п'ять канадських авторів і один 10-річний хлопець їздили відкривати виставку й відвідати Україну. Після закінчення виставки ці книги передано до бібліотеки. Велика заслуга у цьому проєкті була Каті Рекай, відповідальної за закордонні зв'язки канадського Союзу.

„Слово“ посилає книжки до бібліотек і організацій в Україну, а особливо у східній діяспорі. Теж скромно допомагає потребуючим літераторам, як в Україні так в діяспорі.

„Слово“ постійно влаштовує літературні виступи своїм членам та письменникам з України та зустрічі з ними, хоч фінанси не позволяють на ширші задуми.

Не байдужа „Словові“ дальша русифікація української мови в Україні та її вплив на „шовкову русифікацію“ в діяспорі, тому і в цій справі вислано листа до відповідних чинників.

На 8-му З'їзді „Слова“, що відбувся в Торонто в 1992 році під час Світового Конґресу Українців, вибрано нову управу: Ліда Палій — голова, проф. Данило Гусар-Струк — заступник голови, Світлана Кузьменко-Грибінська — секретар, Марія Голод — касир.

Не зважаючи на несприятливі умовини для діяльности такої організації та індивідуальність її членів, як бачимо з короткої статті, „Слово“ виконало й виконує дуже корисну роботу в розвитку української літератури й культури — в минулому й у сьогоднішній час існування Української держави.

Роман Колісник

День Подяки в Ню Йорку

Традиційне прийняття, організоване Клюбом Сеньйорів в Ню Йорку з нагоди Дня Подяки, відбулося 3-го грудня в залі УНДому. Більше двісті осіб, членів і гостей, засіли до столів, щоб спільно подякувати Господеві за всі Його добра, якими Він нас наділив.

Імпрезу відкрив голова товариства Юрій Штогрин, привітавши присутніх, зокрема пароха української католицької церкви св. Юра о. ігумена Патарикія Пащака, пароха української православної церкви св. Володимира о. протопресвітера Володимира Базилевського, пароха української православної церкви Царгородського Патріярхату о. ігумена Панкратія, президента української кредитівки в Ню Йорку Богдана Кекіша, Ярослава Оберишина, головного фінансового директора кредитівки, Івана Винника, голову Головної управи Т-ва „Самопоміч“ з дружиною, президента православної кредитівки в Ню Йорку Всеволода Саленка з дружиною, Наталку Думу, голову Т-ва „Самопоміч“ в Ню Йорку, представників організацій та всіх членів-сеньйорів. Постанням з місць і хвилинною мовчанкою вшановано тих, які відійшли у вічність. Отець Патрикій Пащак провів молитву, і тим започатковано свято. Голова Клюбу зазначив, що культурна частина відбудеться перед обідом, а при кінці всякі привіти чи звернення.

У своєму слові голова Ю. Штогрин підкреслив декілька важливих моментів, найперше про саме поняттття свята Подяки, яке має якусь символічну силу, що гуртує всіх в одну родину, без огляду на віровизнання чи культуру народів, які заселюють цю країну. Можна сміло сказати, що свято Подяки є чи не найбільшим святом на цьому терені. Воно не лише є родинним святом з подякою Богові за всі ласки, але получене з допомогою бідним, бездомним і в той спосіб проявляється любов і повага до людини-ближнього.

Щодо нас, то подяка повинна бути правдива, щира, бо Господь вислухав наших молитов і привернув свободу, за яку стільки страждав наш народ.

Продовжуючи дякував проводові нашої кредитівки, з президентом Богданом Кекішем, який допомагає Клюбові Сеньйорів улаштовувати такі торжества, як сьогоднішнє свято. Тепер українська громада розуміє важливість таких установ у суспільно-громадському житті. Це наш пашпорт перед чужинецьким світом, бо хто має матеріяльну підставу, той має голос. Шкода, однак, що багато з нас не вповні зрозуміли заклик „свій до свого“..., бо коли б більше складали свої ощадності у наших банках, то ми і наш народ скористали б багато.

У зверненні до сеньйорів голова Ю. Штогрин закликає до більшої активности та участи у всяких зібраннях, де можна було б поговорити, розрадитись, почути новини, поділитися своїми клопотами і то хоч на короткий час відійти від буденщини, а це дуже корисно для здоро-в'я. Самота то найгірший во-рог людини. Будучи в Канаді Ю. Штогрин мав нагоду ба-чити, як клюби сеньйорів активно там працюють. Та-кож у сусідній Філядельфії, клюб сеньйорів виявляє всесторонню діяльність. Стараймося, щоб ми не залишились позаду.

Закінчивши слово, голова Клюбу представив виконавців мистецької програми: Богдана Сікору — тенорасоліста, Маріяна Підворного — скрипаля та Юрія Зака — піяніста. Всі вони нале-жать до молодшої ґенерації випускників музичних шкіл Києва і Львова. Їхній репертуар складався із народних пісень, виконання котрих присутні прийняли рясними оплесками.

Ще перед закінченням імпрези виступили з коротким словом Ігор Гуменний, радник при постійній Місії України до ООН, який похвалив зорганізовану працю громади та побажав успіхів на майбутнє. Іван Винник, голова Головної Управи Т-ва „Самопоміч“ передав привіт від Управи і бажав дальшої праці для добра громади.

Президент кредитівки Богдан Кекіш признав велику працю Клюбу та зложив від Управи кредитівки 500 дол. на його дальшу діяльність.

З привітами виступили: Мирослав Шміґель — від Об'єднаних Організацій метрополітального Ню Йорку, Наталка Дума — від Управи т-ва „Самопоміч“, Наталка Білоус — від Клюбу Сеньйорів, Всеволод Саленко — від української Православної кредитівки в Ню Йорку. Довше слово сказала Христина Стебельська, заслужений працівник культури України (фолкльорист-етнограф). Вона звернула увагу на сучасний стан України із повним оптимізмом на надійну молодь у майбутньому.

Кінцеву молитву перевів о. протопресвітер В. Базилевський.

Голова клюбу Ю. Штогрин подякував всім за численну участь, а Управі Українського Народного Дому за вирозуміле і прихильне ставлення до організації Клюбу Сеньйорів.

О. Мотиль

Медичне обладнання лікарням України

Дітройт. — Мережа здоров'я ім. Генрі Форда з осідком у Дітройті, Миш., пожертвувала понад 500,000 дол. вартости медичного обладнання Обласній Клінічній Лікарні Львова, де дуже відчувається брак модерного обладнання. Насправді ця пожертва була частиною великого транспорту ліків і обладнання, що їх пожертвували різні організації на загальну суму 1,048,800 дол., а висилкою зайнялася корпорація Світової медичної допомоги з осідком в Дітройті.

Д-р Лідія Балтарович з лікарні ім. Генрі Форда адресує медичне обладнання призначене на висилку в Україну.

Дарунок Мережі здоров'я ім. Генрі Форда є частиною їхньої програми партнерства зі згаданою львівською лікарнею, що триває вже від 1993 року. Програму фінансує Уряд ЗСА через Американську аґенцію міжнародного розвитку, що її координує Американська міжнародна спілка здоров'я. „ Це вже третій з черги транспорт висланий нами в Україну“ підкреслив Алан Кейс, заступник-асистент президента Мережі шпитальних стосунків зі згаданої організації ім. Г. Форда. Він також зазначив особливе значення цього транспорту, бо їм вдалося здобути і переслати транспортер для немовлят. Це є дуже важливим,. бо коли передчасно народжуються у віддалених від центру лікарнях немовлята, яких треба перевести до центральної лікарні, то вони без такого спеціяльного засобу транспортації звичайно по дорозі вмирали.

Крім того, ця ж організація в Україну шле також медичних спеціялістів для вишколу тамтешніх лікарів і обслуги модерного обладнання. Цього роду програма дає можливість працівникам Системи здоров'я ім. Генрі Форда допомагати не тільки людям у Львові, але також в інших місцевостях західньої України.

Ця пересилка не була б можливою до здійснення без допомоги Ротарі клюбів округи 6400, зокрема Ротарі клюбів зі Савтґейт, Ґроссе Пойнт та Віндзор Ст. Клер, які жертвували по 500 дол. на оплату пакування і вантаження.

Про інформації чи бажання допомогти можна телефонувати до Ал Кейса на число (313) 876-8485.

У СУБОТУ, 31-ГО ГРУДНЯ, Сенат одноголосно схвалив продовжити допомогу палестинцям від ЗСА, чим запевнив дальше функціонування бюра Палестинської визвольної організації у Вашінґтоні. Згадана допомога була частиною так званого Акту уможливлення замирення на Близькому Сході, який вигасав 31-го грудня 1995 року, а тепер продовжено до 31-го березня 1996 року. ЗСА зобов'язалися впродовж п'яти років дати палестинцям 500 млн. дол., як допомогу для влаштування самоуправи у просмику Ґази та західному побережжі ріки Йордан.

Вийшла Антологія молодечої прози „Тексти“

Київ (УІС „Смолоскип“). — У Києві, у Видавництві „Смолоскип“, появилася антологія молодечої прози п. з. „Тексти“. Антологію зредаґували члени Творчої Асоціяції „500“ А. Кокотюха, Р. Кухарук, М. Розумний і С. Руденко. У ній опубліковано твори 28-ох прозаїків. Серед авторів: 11 віком 18-25 років, 11 — 26-30 і шість авторів, яким понад 30 років.

Поява антології стала небиякою подією в літературному житті України — це перше видання такого жанру в незалежній Україні.

Презентація відбулася 27-го жовтня 1995 року в будинку колишньої Української Центральної Ради і вона притягнула молодих літераторів з багатьох реґіонів України і майже всіх авторів, твори яких опубліковані в антології. Ведучими на презентації були С. Руденко й А. Кокотюха. На вечері виступив директор В-ва „Смолоскип“ О. Зінкевич, який привітав молодих авторів з їхнім входом в украінську літературу XXI століття, запевнивши молодь, що видавництво і надалі буде підтримувати її творчі почини. На вечорі з літературною оцінкою антології виступила кандидат філологічних наук Роксана Харчук, редактори видання та багато авторів, які прибули на цей вечір.

У передмові до антології „Народження героя“ С. Руденко пише: „Поява цієї антології може істотно змінити існуюче уявлення читачів і критики про прози молодих... можливо вже тепер народився новий герой в нашій літературі“,

Антологія прози „Тексти“ має 304 сторінки, у твердій обкладинці, в ній опубліковано портрети й біографічні дані всіх 28 авторів.

Ціна 17.25 ам. дол. Замовлення слід слати на адресу: „Smoloskyp“, 1863 Pioneer Parkway East, #210, Springfield, OR 97477.